„Denkt u er om: 't is voor meneer zèlf!" riep hij hem nog na.

„Ja, ja! maak je maar niet bezorgd, hoor!" En de man wipte met drie treden tegelijk naar boven.

Den volgenden dag wist Harmen Dirks het ontzettende: Meester Eerendaal had de kopjes niet gekregen! „Lamme sukkel!" schold Van Haalen.

J. A. KWAST.
15 Maart a.s. hoopt de heer J. A. KWAST, de bekende musicus, zijn 40-jarig jubileum als dirigent te vieren. De heer Kwast was kapelmeester bij verscheidene corpsen en is thans te Apeldoorn werkzaam.

„we hadden 't je nog zóó gezegd! Wie geeft nou iets aan een vreemde vent af?" — „Hij zei, dat hij naar meneer Eerendaal toe ging," verdedigde Harmen Dirks zich. Zijn stem klonk mat en zijn gezicht was witter dan de mocca-kopjes die verloren gegaan waren.

„Hij zei — hij zei . . .". Van Haalen beukte met zijn vuist op de mahoniehouten schrijftafel, zoodat dikke inktmoppen uit den koker vlogen. „Wat kon het jou schelen wat-ie zei! Jij had die dingen niet af mogen geven! Maar je zorgt dat ze terecht komen, hoor! Je gaat maar naar dat gebouw toe en vraagt aan alle kantoren of iemand er soms iets van af weet! Allicht zie je dan de boef die je dat gelapt heeft!"

„Zal ik dan maar dadelijk gaan, meneer?" vroeg Harmen Dirks. De grond brandde hem onder de voeten en in zijn plichtsgetrouwe loopjongensziel was maar één verlangen: de kopjes weer in zijn bezit te hebben.

„Natuurlijk ga je dadelijk!" beet Van Haalen hem toe, „en kom me zonder de kopjes niet onder de oogen!" — Harmen Dirks rende naar het groote kantoorgebouw. Onderweg viel hij languit op de hard bevroren straat. De lichamelijke pijn vermeerderde nog zijn geestelijke ellende en in een wanhopige stemming ging hij dezelfde trap op waarlangs den vorigen dag zijn kopjes ontvoerd waren.

Maar nu? op de eerste étage waren wel zes deuren en iedere deur droeg een nummer en een naambordje. Hij zou maar eens ergens aankloppen . . . . Beschroomd tikten zijn bevige vingers aan de rechttegenover de trap liggende deur.

„Binnen!" riep een hooge, heldere stem.

Harmen Dirks nam zijn pet onder zijn arm, draaide de deur een klein eindje open en schoof zichzelf naar binnen. Nu stond hij in een groote, zonverlichte kamer met drie breede ramen; door de fijne vitrages zag hij groote boomen, die het licht hunner witte takken vredig naar binnen zonden.

Harmen Dirks voelde kalmte over zich komen in die vriendelijke ruimte en vrijmoediger dan toen hij aanklopte, liep hij nu naar 't midden van de kamer, waar aan een groot bureau twee jonge meisjes zaten.

„Wel, vent?" vroeg de eene.

Harmen Dirks keek in een rond, lief gezichtje met groote grijze oogen en alle verlegenheid viel van hem af, zoodat hij zonder haperen zijn verhaal kon doen.

„Nee, wij weten er hier niets van!" zei het meisje, „ben je al op de andere kantoren geweest?"

„Nee," schudde Harmen Dirks' hoofd.

„Niet? nu, ga dan maar eens zitten, dan bel ik die menschen eventjes op en vraag het hun per telefoon, dat is veel eenvoudiger!"

Het was Harmen Dirks of hij droomde. Was daar heusch iemand die hem helpen wilde, inplaats van hem uit te lachen om zijn domheid? Ja, werkelijk . . . ze telefoneerde; wel tien maal vroeg ze een ander nummer, deed wel tienmaal 't verhaal over de kopjes en haar jeugdige, gedecideerde stem klonk zóó belangstellend, als informeerde ze ten bate van zichzelf. Af en toe keek ze eens naar den jongen, haalde dan even haar schouders op om hem te beduiden dat niemand er iets van wist, maar zoolang ze sprak gaf het geluid van haar stem hem moed.

Eindelijk legde ze met een zucht de telefoon neer.

„Niemand schijnt er iets van te weten!" zei ze, „maar eigenlijk is nu 't verstandigst dat je zelf toch nog eens naar ieder kantoor toe gaat, dan kun je zien of die man erbij is. Je weet toch wel hoe hij er uit ziet?"

Harmen Dirks was opgestaan en stond naast het bureau; zijn glanslooze oogen staarden naar buiten.

„Nee," antwoordde hij kleintjes, „hij was geloof ik niet zoo heel jong meer, maar 't ging zoo gauw — ik zal hem wel niet meer herkennen!"

„Ja . . ." begon het meisje en ze wisselde een meewarigen blik met haar collega, „dat is lastiger! Maar probeer het toch maar eens en kom ons dan nog even vertellen hoe 't afgeloopen is. Laat den moed nog maar niet zinken, hoor!"

Ruim drie kwartier later was Harmen Dirks pas terug.

G. E. MES † **L. J. LUCASSE.** **W. KORLVINKE,**
Te Wijchen overleed het oud schoolhoofd de heer G. E. MES. De overledene was een bekend schrijver van Katholieke boeken. Z. H. Paus Leo XIII benoemde hem tot ridder in de orde van St. Gregorius. — Tot burgemeester van Reeuwijk is benoemd de heer L. J. LUCASSE, vroeger burgemeester van Rilland-Bath. — Den 16en Maart a.s. herdenkt de Heer W. KORLVINKE, Procuratiehouder, Chef der N.V. v.h. J. Senft Co. te 's-Gravenhage den dag, waarop hij vóór 25 jaar als jongste bediende bij voornoemde firma in betrekking kwam. De heer Korlvinke is een goede bekende van het Haagsche publiek en ook buiten den Haag. Als voorzitter van de H. A. V. toch heeft hij het leeuwenaandeel in het zoo populair worden in ons land van de wandelsport.

„Ze weten 't geen van allen!" zei hij. Zijn stem was heesch.

„Och — stakkerd." Het meisje legde haar penhouder neer. „Je baas is zeker flink kwaad op je?" — Harmen Dirks voelde zich heel klein en week worden; zijn mond beefde zichtbaar en de randjes die zijn oogen omboordden werden zoetjes-aan rood, totdat groote tranen het matte blauw bespoelden en over zijn arme sproet-wangen rolden.

„Ja, 't is natuurlijk niet zoo mooi voor me," zei hij, langzaam over zijn oogen vegend. Toen keerde hij zich om en ging naar de deur. — „Dank u wel voor — voor alles!"

BENJAMIN BLOK,
de nestor der Haagsche journalisten is op 75-jarigen leeftijd te 's-Gravenhage overleden. Hij was ridder in de Oranje-Nassau-orde.

„Maar kunnen we je nu niet met 't een of ander helpen?" vroeg 't meisje, eigenlijk niet recht wetend wat te doen in dit zonderlinge geval.

Met den rug naar haar toe schudde de jongen 't hoofd; hij voelde in al zijn verdriet heel duidelijk dat hij pas vrede zou hebben als hijzelf de zaak in orde gebracht had. —

's Avonds peinsde Harmen Dirks in de donkere bedstede over de twee moccakopjes met de gouden randjes. Hij had aan den meesterknecht gevraagd wat ze kostten: f 3.— per stuk. De schrik had hem een oogenblik verlamd: f 6.— verloren door zijn schuld! Hij wist dat er in zijn spaarpot precies f 2.75 zat, nog meer dan de helft te weinig! — Er braken treurige dagen voor Harmen Dirks aan; de bazen waren onbillijker dan ooit en nooit te voldoen. Maar de jongen werkte door, was nooit brutaal: hij had immers straf verdiend? Na een paar weken werd er niet meer over de kopjes gesproken. Harmen Dirks vergat ze echter geen oogenblik en spaarde zijn kwartjes. Tot hij op een Zaterdagavond in Mei f 6.— bij elkaar had en ze op een mes uit de gleuf van zijn spaarpot liet glijden. Hij voelde geen seconde spijt dat hij zijn moeilijk-verworven schat ging afstaan, integendeel: er leefde iets als blijdschap in zijn trouw hart, dat hij eindelijk zijn schuld kon afdoen. 's Maandags bracht hij Bekker het geld.

„Als 't u blieft, meneer — voor de kopjes!"

„Ach, ben je nou mal, jongen!" zei Bekker, „die kopjes zijn allang vergeten! Neem jij je centjes maar weer mee, hoor!"

„Nee, meneer, liever niet!" Harmen Dirks was al bij de deur. Dit was voor hem de dag der verlossing, hij wilde, hij moest die kopjes betalen! Bekker haalde zijn schouders op. „Zooals je wilt!" zei hij lachend en gooide het handje vol kwartjes in de kas. Dien dag floot Harmen Dirks onder zijn werk alle hem bekende straatdeuntjes en gaf hij Kobus, den jongsten pakhuisknecht, een oorvijg, toen deze hem op 'n stomp had getracteerd.

JULIA FRANK

'N EIGENAARDIGE KLEEDERDRACHT.
Vrouwen uit het Spreewald (in de nabijheid van Berlijn) in hun eigenaardige kleederdracht, zich wijdend aan de ijssport.